

عنوان مقاله:

بررسی شکل گیری ساختار فضایی در معماری شهرها

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس ملی فناوری های نوین در مهندسی عمران، معماری و شهرسازی (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسنده:

علی مهدی - کارشناسی ارشد مهندسی معماری، موسسه آموزش عالی پویندگان دانش چالوس

خلاصه مقاله:

ساختار فضایی حاکم بر شهرها به روابط متقابل و عوامل مختلفی بستگی دارد و این روابط در مقیاس شهری بزرگ، دارای پیچیدگی و درهم تنیدگی خاصی است. لذا اهمیت نگرش به ساختار فضایی شهر، دارای اهمیتی زیادی است. امروزه به علت توسعه های شهری بی برنامه، لجام گسیخته و منقطع، محله های سنتی نیز کارکردهای پیشین، پویایی، سرزندگی و منحصر به فردی خود را ندارند؛ از این رو، بازگرداندن کیفیت های مطلوب محلی، رونق فعالیت های منسجم اجتماعی و بهبود شرایط کالبدی، اقتصادی و فرهنگی محله های سنتی بسیار ضروری است. هماهنگی و پیوستگی میان اجزای فضا و فعالیت های آنها در بافت های تاریخی ایران سبب می شود که این شهرها در نظر ناظر به شکل یک کل منسجم از اجزا جلوه نمایند. از سوی دیگر، ارزش های فضایی این شهرها را توالی و توجه به کیفیت های کالبدی و بصری فضاهای شهری می سازند. در این شهرها ترکیب فضاهای شهری به شکل شبکه ای از فضاهای ایستا و پویا صورت می گیرد. با وقوع انقلاب صنعتی، ساخت صنعتی در تمامی صنایع مطرح شد. صنعت ساختمان نیز از این رویداد متأثر گشت. معماری مدرن تحت تاثیر انقلاب صنعتی به ساخت و ساز صنعتی، استاندارد سازی و تولید انبوه روی آورد و ساخت بناهای مشابه در اقصی نقاط جهان بدون در نظر گرفتن عوامل اقلیمی، محیطی و فرهنگی دلیلی بر این ادعاست. بنابراین از زمان مدرنیته با تکیه بر خردگرایی و عقل مداری محض، نیازهای عاطفی و معنوی و روحی انسان نادیده گرفته شد و بازتاب این دیدگاه در معماری به عملکردگرایی منجر گردیده و کیفیت زیست را به بن بست رسانید.

کلمات کلیدی:

واژه کلیدی: ساختار فضایی، معماری شهرها

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1525985>

